

— ORGAN FOR SKJERNØYFOLK UTE OG HJEMME —

NR. 1.

VINTEREN 1977.

9. ÅRG.

VINTEREN ANNO 1977.

Etter flere års fravær, slo vinteren 1976-77 til for fullt. Vi må faktisk tilbake til 1969-70 for å finne vinter av betydning, men da var det også vinter verdt å snakke om, med havis og snø i ufattelige mengder. (Se Skj.p. nr. 1 og 2/70). De siste vintrene har vi bare hatt en god gammeldags Sørlandsvinter. Den begynte ganske tidlig. Allerede i desember hadde vi en del frost, med skøyteis på de mindre vannene. Men det ble snart snøen som overtok. Vi hadde hvit jul, og maken til julevær kan vel ingen huske. Snø, stille, klart og fint. Det holdt også til over festene. -- Januar var litt variabel; det var ganske mye nedbør, men en del av det kom som sludd eller regn ytterst på kysten. Det ble februar som ble den store vintermåned, da falt snøen jevnt og trutt. Vi hadde spesielt 2 ill-rier, lørdag 12. og 19. Da blåste og snødde det slik at en så vidt kunne se tvers over veien. De som var ute og kjørte bil hadde store problemer. Det ble også temmelig kaldt og isen la seg i bukter og viker. Joda, det begynte virkelig å ligne på vinter. -- Det var etter hånden kommet temmelig mye snø, og skiføret var ypperlig, rundt i alle bakker. Spesielt var Dyrstad-heia og Oksla, ved Ytre-Farestad myrene, yndede steder, men ellers kunne en renne nesten over alt. Selv om det blåste mye austavind, hadde vi også noen fine, stille solskinnsdager, da hele familien drog på skitur. Jo, også vinteren har sin sjarm. -- Når dere leser avisene for Sørlandet får dere nok inntrykk av at det har vært rekord-store snømengder, og det stemmer nok også, særlig når en kommer litt inn i landet, og lenger øst. Her ute på vår øy har det ikke vært så ille. Vi har vært tilgodesett med litt mildvær av og til. Så det tåler nok ikke sammligning med vinteren 1969-70, særlig da

når en tenker på havisen. --- Mars kom med vår i luften. Vi har hatt frisk vestavind og regn og snøen minker raskt. Når vi har hatt så pass med vintervær ser vi med lengsel fram mot våren, mot bare veier og trekkfuglene som vender tilbake.

Vi ønsker alle våre lesere et godt nytt år 1977 og takker for all hjelp til å holde bladet gående. Som vi har nevnt mange ganger tidligere, trenger vi stoff fra alle kanter for at det skal bli så nyansert og interessant som mulig. Vi vil nødig mase for mye, men av og til er det nødvendig. For å si det rett ur; folk er merkelig trege når det gjelder å sende et lite innlegg. Der er dog noen hederlige unntak - og takk for det, men de burde helst bli noen flere.

Så begynner vi på den 9. årgang og håper at vi, med felles innsats, skal finne nok interessant stoff til å fylle spaltene også i år. -----

Vi takker for all innkommen kontingent, og sender samtidig en liten påminnelse til dem som står til rest. - Vi vil samtidig minne om at vårt postgironr. er endret til 5 42 53 68.

Skjernøy Helselag hadde årsmøte og utlodning på kapellet 8. des. Av årsberetningen gikk det frem at det har vært et aktivt år for laget. Vi har satset på regelmessige eldretreff, og i oktober hadde vi eldrefest. Da var tidligere sokneprest Ousland og frue med. Martha Berge fikk der overrakt nål og diplom fra Nasjonal-laget for lang innsats i Helselaget. - Legeundersøkelsen som stadslege Sanne foretar, er også i gang.

Vigdís Hågan-Walvick og Jorunn Abrahamsen var begge på valg. Det samme var varamann Solveig Abrahamsen. Styret i Skjernøy Helselag er nå følgende: Oddbjørg Berge, formann. Vigdís Hågan-Walvick, nestformann (gjenvälgt). Jorunn Abrahamsen, sekretær (gjenvälgt). Ragnhild Knutsen, kasserer. Styremedlem Signe Aalvik (ny). Solveig Abrahamsen, varamann (gjenvälgt). Tove Jenssen, varamann (ny). Utlodningen innbrakte et fint resultat.

Ref.

Fra U.S.A. --- MIKKEL REV.

Når vi hører bjeffing i vinternattens mørke vet vi at mikkél rev er ute på frierfötter, og snart høres et undselig lite pip fra skogbrynet. Nå er de ikke interessert i verken orrfugl eller harer. Orrfugl og harer har de hele året, men en tid som denne er knapp. Så hannen bjeffer og revemor svarer og til våren har vi reveunger. Denne sagnomsuste røde rev er blandt skogens dyr, en av dem som klarer seg best i naturens skiftende sesonger. Den kan leve like ved bygrensen, og i en park; men trives best i skog og mark som er dens beste jaktmarker. Den liker også å slå leir i nærheten av en farm, som ikke er å undres på, da mikkél er en berømt hønsetyv. Som vi selv fikk erfare for en tid siden, da Hanne kom til hønsehuset tidlig en morgen og oppdaget at mikkél hadde vært på besök, forsynt seg med ni kyllinger og kverket klokkehøna. Mikkél setter også stor pris på publikums oppmerksomhet ved sin grove opførsel, som når den leker med en myrmas, eller erter farmhunden "Tikk" til et håpløst kapplöp. - Mikkél rev er et vakkert dyr med sin praktfulle røde pels, den lange lubne og grå hale og de oppvakte og iakttagende spisse örer. Den er et stolt syn når den pranser i vei i sin egen jaktmark eller springer som en lynstråle gjennom skogen. Er vi heldige kan vi se den ved dagslys, for den er ute dag og natt. Men nettopp nå hører vi den bjeffe i vinternattens mørke.

SKJERNØYPOSTEN

Redaktör: Sigurd Aalvik

Tlf: 68611.

I redaksjonen: Håkon Karlsen,
Georg Walvick og Norvald
Jenssen.

Adr. Skjernøy, 4500 Mandal.

Postgirokonto 5 42 53 68.

Kontakt i U. S. A.

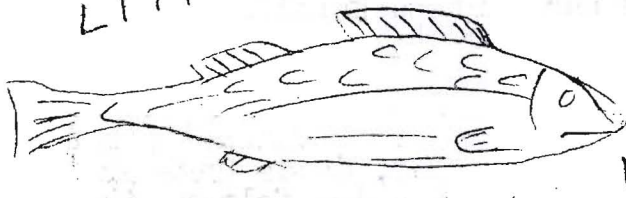
Christoffer Jacobsen

Adr. North Lexington RD 1,
Prattsville 12468.

Abonnementspris pr. år kr. 8.-

U.S.A. \$ 1.50

LITT FISKEPRAT

Vi er nå i slutten av februar, med vinterstorm og snøføyke, så nå kan vi trygt bruke ordene i det gamle diktet: "Ondt ofte lider den fiskermann osv. ---" Det har vært en kald vinter med mye snø, og isen har skapt vansker både i Farestadvågen og innforbi moloen på Dyrstad. For å gå litt tilbake i tiden for jul, så var det da noen fine vinterdager på sjøen, og fiskerne fikk en del torsk i trollgarna, så alle fikk juletorske i år, i alle fall her på øya. På fiskernes Salgslag i Mandal var det nok i minste laget, men de fikk noe fra andre steder. Ellers er det få fra øya som fisker om vinteren nå, så det er lite å skrive om. Men det har vært en del kolje, torsk og lange

å få på bakker, og ellers er det tatt gode fangster med sei på garn. Opptil 300 kg. med fin sei pr. dag, størrelse 0,8 til 1,5 kg. Men austakulingen har vært til stor hindring både for fiske med sei-garn og trollgarn. Så det er blitt mange dager med landligge, eller at garna er satt inn under land eller inne i fjordene hvor fangstene er mye dårligere. Nå får vi håpe at vinteren snart er over, og at våren kommer med godvær til beste både på land og sjø.

Ungdomsforeningen, fra s. 4.

Det var en del snakk om foreningen burde slutte seg til en eller annen organisasjon, da dette kunne ha visse fordeler, særlig for ungdomsarbeidet. Denne saken skulle bli tatt opp igjen senere.

Ellers går arbeidet i foreningen sin gang. Program for vårsesongen er delt ut over hele øya. Den 18. februar var det bollefest og da hadde vi besøk av Søgne menighetskor. Videre er en møteuke lagt opp fra 1. - 6. mars.

Uka før jul skulle søstrene Astrid og Borghild Aalvik kjøre ned fra Oslo, for å feire jul på hytta deres på Skjernøy. Etter en kraftig bilkollisjon ved Arendal havnet de begge på Arendal sykehus. Skadene var så store for Astrid at hun døde vel en uke senere uten å ha kommet til bevissthet. Hun ble gravlagt på Mandal kirkegård 3. januar. Astrid var godt kjent her på øya og det var med sorg vi mottok budskapet om hennes bortgang. Hun var søster til Harald Aalvik. Vi lyser fred over hennes minne. -----

Fredag 28. jan. døde Bertha Christensen, etter et langt og vindt sykeleie. Tross savnet er det godt å vite at hun er flyttet hjem til Gud. Hun var en ildsjel i arbeidet for Guds rike, og i misjons og foreningsarbeide var hun alltid med. Hun ble gravlagt 3. febr. og mange var med og fulgte henne til det siste hvilested. Vi lyser fred over hennes minne.

UNGDOMSFORENINGEN

Årsmötet ble holdt fredag 14. jan. og frammötet var bra. Av årsmeldingen som ble lest har det vært holdt 36 möter, fordelt på de forskjellige ukedager. Det har vært 6 styremöter og 8 kosekvelder, deriblandt krabbefest og fægjulsfest. Juletreffesten den 28. hadde vel noe mindre tilslutning enn vanlig. Dette kan nok skyldes den forholdsvis lange arbeidsuke mellom jul og nyttår.

Det var tur til Knaben sammen med Skjernøy I.L. i februar. Utflukten til Stölen (Valvik) hadde god oppslutning. Likeså var det bra tilslutning til turen til Sandöy. Dette var den årlige fisketuren som ble avviklet.

Av vedlikehold er det ikke så mye å nevne. Det er tilbygget som har opptatt oss mest. Dette nærmer seg nå avslutningen og endelig ser vi en lösning på de elendige sanitærforhold vi har hatt. På forrige årsmöte ble styret anmodet om å få ordnet brönnforholdene. Ordningen er blitt at det er kostet brönn sammen med Henning Jenssen. Rören er ikke lagt enda, dette må gjøres i forbindelse med planeringen på baksiden av kapellet. En del av rören har vi fått gratis. Håper dette blir en grei ordning.

Utgiftene til denne tid har vært store. Det oppsparte pengebelöp er brukt, men tilskuddet fra kommunen på kr. 40.000 vil hjelpe godt, så det er mulig vi slipper å ta opp lån.

Valg: Henry Abrahamsen og Åse Skeie stod på valg. Henry hadde ikke nektet og ble gjenvalgt. For Åse Skeie ble Aslaug Karlsen valgt inn. Styret er nå:
Form. Kristian Anensen
V-form. Henry Abrahamsen
Kass. Åshild Aalvik
Styrem. Arvid Gabrielsen
" Aslaug Karlsen.

Årsmeldingen for Yngres viser at det har vært 14 vanlige yngresmöter, 3 fester, 3 turer. En fot-tur til Ystevåga, en fisketur til Store Vengesholmen og en overnattingstur til Bruskeland i Laudal.

Georg Walvick og Oddbjörg Berge stod på valg. Georg stilte seg villig til gjenvalg og ble valgt inn. For Oddbjörg kom Anne Marie Syrdahl inn. Styret er: Eilif Christensen, Irene Jenssen, Anne Marie Syrdahl og Georg Walvick.

Årsmeldingen for Ungdomsgruppa viser at det har vært 16 möter samt 2 styremöter. En båttur til Færöy og en fisketur sammen med U.F. til Sandöy. De fleste mötene har vært på kapellet, men det har også vært benyttet private hjem, som de unge har satt pris på. Gruppa bruker fredag til mötedag da det er vanskelig med andre ukedager, da de unge er engasjert på andre felter, ikke minst fritidssysler på skolen. Flokken har vært ganske jevn med en gjennomsnitt på 10-12 stk. på mötene. Styret ble förste gang valgt i fjor og i år gikk det 2 ut ved loddtrekning, nemlig Tove Jenssen og Ivar Syrdahl. Tove stilte til gjenvalg og kom inn. I Ivars sted ble Torgeir Berge valgt inn, og styret er: Tove Jenssen, Inger Syvertsen, Torgeir Berge og Sigurd Aalvik. Samtlige komiteer og fyrere ble valgt for to år i fjor og stod ikke på valg.

Det ble diskutert om trappen opp til galleriet skulle gå rett ned langs veggen inn i den nye garderoben eller la den være slik som nå. Det ble bestemt å la den være slik som nå, da det ved dette vil bli mer veggplass inne i garderoben.

Til side 3.

K.T. RYKKENS BERETNINGER. - INNVANDRING.

Vi fortsetter beretningen fra forrige nr.

I november var jobben min slutt der og jeg var ikke sen om å komme meg hjem. Straks etter hjemkomsten kom en irlender, McInoney, og ville ha tak i maisplukkere. Min bror Sivert og jeg lovte å komme og neste morgen startet vi, etter at mor hadde gitt oss alle slags instruksjoner angående vår oppførsel. En formaning tjente oss dårlig og fikk oss i vanskeligheter. Hun sa: "Når dere kommer til bords, bare se hvordan de andre oppfører seg og følg deres eksempel, men husk, la aldri noe være igjen på tallerkenen når måltidet er over!" Ved det første måltidet var der noe som så godt ut og vi tok hver et stort stykke. Men da vi smakte på det var det umulig å svelge det, det var nemlig syltet agurk. Hva skulle vi gjøre? Vi kunne ikke spise det og ikke legge det igjen på tallerkenen. Det var en stor hund under bordet og her var vår sjangse. Vi fikk lurt agurkene under bordet til hunden, men han bare snuste på dem. Vi kunne ikke komme under bordet å ta dem opp, for det ville de andre merke. Vi ble så redde at vi bestemte at vi måtte komme oss ut av været så fort som mulig. Og det gjorde vi og løp ut på maisåkeren. Datteren i huset skulle vaske opp før hun kom ut på maisåkeren og om en stund kom hun leende, og vi arme stakkere visste godt hva hun lø av. Men vi lot som vi ikke merket noen ting og plukket mais som rasende for å døyveskamfølelsen. Nei, det var ikke morro å komme til et fremmed land, blandt fremmede folk, og ikke kjenne til skikker og språk. Men vi greide oss ganske bra de to ukene vi arbeidet der.

Da vinteren kom var alle vi barna hjemme. Min onkel hadde kjøpt to par oksekalver og overlot dem til oss for å oppale, i den mening at når de vokste opp skulle vi lære dem å gå i spann og deretter kjøre med dem fra Fillmore County til Kandiychi. Tiden gikk og vi gutter hadde seler på oksene rett som det var, og våren 1870 var de ganske godt opplært. Far kjøpte en gammel kjærrer som han fikset opp, og i begynnelsen av juni var vi alle klar til å dra inn i ødemarken. Vi fulgte Minnesota-elva og kjørte gjennom Rochester, Owatonna, St. Peter, og alt gikk bra. To andre familier reiste sammen med oss. Far og jeg måtte leie det ene par oksar, da vi ikke kunne stole på dem. Mor og de yngre barna satt i kjerra sammen med klær og annet utstyr. Ingenting av betydning hendte før vi forlot Minnesota-elva og dreiet nord, mot Willmar. Her var det åpent landskap. Her var det åpent landskap for ca. 50 miles (en eng. mil ca. 1,6 km), uten veier, hus eller noen slags bebyggelse. Lavlandet, som var oversvømmet for mange mil, var fullt av ender, gjess, pelikaner, traner, svaner og mange andre fugler. Når jeg tenker meg om kan jeg godt forstå at indianerne svært nødig ville gi fra seg dette paradiset av et land til den hvite mann. - Omkring halvveis mellom Minnesota-elva og Willmar var det, og er, en bekk, kjent som Hawk Creek. Vi forsøkte å komme over, men fant at det var så dypt at oksene ikke kunne stå bunn, så vi måtte snu og losse alt vårt gods og forsøke å få vognkassen vanntett. Dette ble gjort ved å frarøve mor, og noen andre deres kjoler, men dette gikk de villig med på. De ble revet i strimler og dyttet inn i alle sprekker. Etter å ha arbeidet i hele tre dager, greide vi å komme over bekken, som på den tid var $3/4$ -mil bred. (Litt av en bekk, om vi så må si!) Det var en varm, skyet natt og innsentene plaget dyrene svært. Omkring midnatt løp de ut og vi mistet dem av syne. Vi fant dem neste morgen et par miles lenger nede og etter at vi hadde fått tingene i orden fortsatte vi mot Willmar.

Om ettermiddagen neste dag var vi framme i Willmar, som bestod av 4 hus, innbefattet et lite lagerskur. Onkel John, som hadde fått noe land ved et sted kalt Solomon Lake, omkring 5 miles fra Willmar, var i byen. Jeg kan nevne at jernbanen på den tid var kommet ca. 6 miles forbi Willmar. Vi kjørte med onkel hjem der han bodde. Det viste seg

å være en jordhytte, ca. 24 m². Noe treverk var reist i en spiss over, og dette var loftet. Her laget vi til senger av høy, hvor vi sov. Neste dag tok far og jeg en tur nordover hvor vi fant 80 acres land (ca. 325 mål) som ikke var tatt. Far gikk til landkontoret og fikk skjöte på området, og snart var vi travelt opptatt med å grave oss inn i bakken. Og dette skulle bli vårt hjem i 3 år. Det var også på ca. 24 m² og hadde et vindu ved siden av døren. Taket bestod av stokker dekket med høy, og torv på toppen. Gulvet var jordgulv. Vi hadde ingen ovn de første 3 årene, derfor måtte mor bake bröd i en stor panne som hang over en grue i det ene hjørnet av rommet. Jeg vil ikke si at de alltid var så jevnt stekt, men vi var ikke så nøye på det. Vi hadde ingen ku første året, men vi fikk en det neste. Vi kjøpte også et par fine kalver som skulle bli til trekkdyr når de vokste opp. Det var ikke mye arbeide å få for noen av oss, så jeg brukte mye av min tid til jakt og fiske. Det var nok av fisk i alle vannene og massevis av gjess og ender, så vi hadde rikelig med kjøtt og fisk. Vi dyrket også noen få poteter første året og det hjalp storartet. Alle naboene var fattige, som også vi var, så den ene hadde det ikke bedre enn den andre. Men til tross for at vi hadde det nokså smått og dårlige boligforhold, syntes vi at vi levde som konger. Vi kunne i det minste si at det var vårt, og vi hadde håp for en bedre framtid - et håp som ikke ble gjort til skamme. I det 3. året av vårt opphold her, fikk vi et brev fra onkel Kittle, som sammen med to andre familier hadde reist ut til North Dakota og tatt land langs med Wild Rice River. Det bodde på den tid ingen hvite folk der. Dere vil huske at onkel hadde kjøpt to par oksekalver mens vi var i Fillmore County. Disse kalvene var nå fullvoksne okser og vel innkjørt. Onkel ville nå ha far til å bringe det ene paret opp til North Dakota, og selge det andre. Her er hvor min tur til North Dakota, sammen med min bror Lars, begynner. Forts. i neste nr.

KNABENTUR 1977.

Også i år arrangerte Skjernøy I.L. sammen med Ungdomsforeningen tur til Knaben, øverst i Kvinesdalen. Oppslutningen var god, vel 70 stk. og det er alt det er sengeplass til på skolens område. I motsetning til i fjor var været helt førsteklasses. Skyfri himmel alle tre dagene, og selv om det var kjølig om morgenen, varmet sola deilig utover dagen. Det er mye flott skiterrang og det ble da også tatt lange skiturer innover viddene. Snøen var på sine steder nokså hardskavlet, da det hadde blåst kraftig tidligere, på andre steder var det rene silkeföre. Det ble arrangert skikonkuranse for alle som ønsket å delta, og det ble delt ut diplomer til de minste og festlige forseggjorte premier til de andre. Selvsagt ble det flotte svømmebassenget og gymsalen flittig benyttet, og når kurvballkampen var i full gang var det ikke snakk om en var i kondisjon eller ikke. Var en ikke, så ble en det. Kveldene bød på underholdning av forskjellige slag, både alvor og skjemt. Fra barnetide for de minste, søndagsskole og andakter til konkuranser, film, sketsj og sang og musikk. Vår(e) dikter(e) hadde også i år vært i aksjon med et par viser og vi synes vi må ta med andre halvpart av en av visene de begynte på i fjor. (Se Skj. p. 2/76). Hele turen er et ganske stort arrangement som krever atskillig forarbeide av de forskjellige. I første rekke fortjener formannen i idrettslaget, Esther Vågsvoll, takk for sin del av arbeidet, og Arvid Gabrielsen for ungdomsforeningens del av programmet. Det er mye som skal klaffe, men alt ble avviklet til alles tilfredshet. Og her følger visa:

Til side 8.

EN UFORGLEMMELIG AMERIKATUR.

Ble spurt om å fortelle litt i Skjernøyposten om turen vår til U.S.A. Skal forsøke.

Da vi i høst, etter bare en kort rådslagning, gjorde det store hoppet fra Kjevik flyplass 1. oktober, via Kastrup, Kjøbenhavn til U.S.A. med ett av de gigantiske flyene av typen Boeing 747 (Jumbojet), så ble det en alle tiders vellykket og uforglemmelig tur fra først til sist.

Selve flyturen over, som tok nær innpå 8 timer fra Kastrup over Grønland og kysten av Canada, var for seg en fantastisk tur. Og da vi landet på Kennedy flyplass og ble møtt av Ella og Schröder Jenssen, måtte vi spørre oss selv om dette virkelig var tilfelle. Alt omkring oss gjorde et mektig inntrykk på oss. Nå var det blitt en realitet det som vi hadde hørt om, lest om og også blitt fortalt om av våre egne som i kortere og lengere tidsrom har hatt sitt arbeide og sine hjem derover. Nå stod vi med våre egne ben på dette så velkjente kontinent, som så mange tidligere Skjernøyfolk har betrådt, og fremdeles oppholder seg. - Vårt 3 ukers opphold derover ble for oss en opplevelse vi aldri vil glemme. De første 14 dagene bodde vi oppe i Cattskill hos Mimmi og Willy Hille, Hanne og Christoffer Jacobsen, 4 timers kjøring fra New York. Der oppe ble vi møtt av de vakreste høstfarger som naturen vel kan prestere. Ja det kan ikke beskrives, det må sees og oppleves, og vi fikk mange interessante turer der oppe i den vakre natur.

Turen som Mimmi og Willy tok oss med til Toronto, Canada, for å vise oss Niagarafossen, ble en opplevelse. Og jeg må også nevne "Howe - Caverns", en underjordisk naturgrotte 300 fot under jorden, med trolske ganger med innlagte kulørte lykter, og en båttur som ikke alle får oppleve. På denne turen var Mimmi og Villys datter og svigersønn guide. Ja, vi var på farten hver dag fra morgen til kveld, og når vi da om kveldene var samlet gikk praten livlig, og gamle minner måtte gjenoppleves, på begge sider av Atlanteren.

Må også nevne at Hanne og Christoffer tok oss med på høyfjellet "Point Look Out" hvor vi kunne se 5 av Amerikas stater, nemlig New Hampshire, Vermont, Connecticut, Pensylvania og New York. En herlig tur i de vakreste omgivelser.

Etter oppholdet i Cattskill, reiste vi til Brooklyn hvor vi bodde hos Ella og Schröder Jenssen. Også Brooklyn og New York med kjente steder som vi har hørt og lest om fikk vi oppleve med dem som guide. Så som Det Norske Gamle hjem i Brooklyn, Jones Beats, en god del av Long Island, og var også en svipptur ute på Conni Island. Over verdens lengste hengebru med 12 kjørebaner i to etasjer, fra Brooklyn til Staten Island hvor vi besøkte Pauline og Peder Pedersen og 2 av deres døtre. Var også en tur oppe i Woodport og skulle besøke Marie og Godtfred Kristiansen, men de var dessverre ikke kommet tilbake etter en Norges-tur, grunnet en eller annen forsinkelse. Men vi fikk da hilse på dem hos Ella og Schröder lørdagen før vi reiste hjem. Var også en tur oppe der hvor Arnholt Nicolaisen hadde bodd, men de var reist til Florida.

I Brooklyn fikk vi besøke Irene og Alf Salvesen og Ruth og Syvert Syvertsen. Var på basar i den Norske Sjømannskirken i Brooklyn, og var med på møte og gudstjeneste i 59th street kirke, der hvor så mange Skjernøyfolk i tidligere år har vanket. I New York ble vi imponert over all den gigantiske bebyggelsen som tårnet seg opp hvor vi snudde og vendte oss. Og da vi stor på toppen av den berømte Empire State Building med sine 102 etasjer, da var det et mektig syn å kunne stå og se utover den velkjente verdensbyen med alle skyskraperne. Rockefellercenteret med isbanen ble også besøkt og Radio City Music Hall, som er verdens største teater og kino, måtte vi jo også avlegge et besøk. Aldeles fantastisk. Alt gjorde et mektig inntrykk på oss

og de lange avstander over alt var helt utenom hva vi egentlig ante. Men med bil og stor velvilje fra våre søsken derover, både i by og på land, fikk vi oppleve og se mer enn vi hadde tenkt på en så forholdsvis kort tid. Men det som for oss var grunnen til Amerikareisen var å få se familie og kjente derover, deres hjem og omgivelser, og de steder som vi i så mange år har hørt tale om. Å stå ansikt til ansikt med en bror en ikke har sett på 37 år, er jo også en opplevelse av de skjeldne, og kan vel ikke godt beskrives.

Vel, denne Amerikaturen ble for oss en fullstendig fulltreffer og vi må si at det virkelig gav mersmak. Det var morro og vi ble mange gode minner rikere for livet. Og en hjertelig takk til dere derover som tok så vel i mot oss.

B. og G. Jenssen.

PÅ TUR TIL KNABEN 1977. (fra side 6).

Mel.: Kor er hamaren Edvard.

Her vi fortsetter visa vi starta i fjor,
håper ingen har glemt denne bort.
Vi tar med noen flere, vi lovet jo sist,
og vi håper det går ganske fort.

Hvor er tina di Erling, har du fått den med?
Med litt flatbrød og sukker på glass.
For den kiffe du Erling du snakka om sist.
Har du satt henne ute på grass?

Å - Hagla di Harry, har du husket den?
Ned i dalen står rådyr i kø.
Ta med skiene Harry og følg etter dem,
Du er vant til å vasse i snø.

Olav Aalvik fra Valvik, du ser han vel her.
Over Golan han vassa i snø.
Han fant veien til Knaben med båtførerkurs,
om han stadig var lite grann sprø.

Har du kjøttinger med deg du Raunebærli?
For en Fiat blir stående fast.
For du driver vel ofte reklame på si,
når du har slik en dyrebar last.

Ingeniøren fra Farestad er med oss i kveld.
Han har gjort noen kraftige sprell.
Uti vannet han lystig og spretten seg snor.
Han er utstyrt med Marna-motor.

Hold på pengene folkens, og hold ganske hardt,
en fra ligningskontoret vi ser.
Du må gjemme bort alt for å slippe litt skatt.
Han vil vri til der ikke er mer.

Følg det rådet da folkens og gjem hva du har.
Vår advarsel er ikke no'n spøk.
For nå slutter vi visa for godt denne gang.
For nå er vi så trøtte som øk.

i
s
f
ti
id
da
de
vil
med
sko
Ut
sen
ser
form
Larse
(ny)

Vi har fått et brev fra Reimoth Dyrstad, U.S.A. hvor han takker for Skjernøyposten, som han synes er veldig interessant. Han går av på pensjon neste år, sier han, og vil få tid til å skrive noe til oss da. - Vi sier på forhånd takk.

Vi takker også for hyggelige ord fra Esther Hauge (datter av Th. O. Berge), hvor hun ber om at hennes sønn Odd Hauge må få bladet tilsendt i U.S.A. Vår mann 'over there' vil besørge det.

SMÅNYTT FRA ØYA.

Snø har vi hatt siden lenge før jul og biltrafikken har hatt vansker med å ta seg fram. Særlig har Kapell- og Valvikbakken vært håpløse å komme opp. De som ikke var vant til disse bakkene kunne like godt gi opp med en gang. Brøytinga har gått så tålig, men med strøing har det vært dårlig. Sørlandsruta har hatt store problemer. Den vanlige ruta var en tid en skjeldennhet, men også skolebussen har mange ganger gitt opp, så skolebarna har hatt ufrivillig fri flere dager, opp til 3 dager på en uke. Nå er det en underskriftskampanje i gang for å prøve å gjøre de kommunale myndigheter oppmerksomme på forholdene. Noe må gjøres og det snart, før det skjer en ulykke. Og det er tross alt 23 skolebarn på Vesterøya.

Årsmøte i Skjernøy Idrettslag ble holdt i januar. Det har ikke vært så stor aktivitet i vinter, da treningen måtte innstille etter at arbeidet med ominnrørdningen av skolestuene begynte. Det te arbeidet er ikke kommet så langt ennå da det måtte støpes forstötning til noen jernbjelker som skal settes opp. Det vil forhåpentlig skyte mer fart i tida som kommer. - Økonomien i idrettslaget er forholdsvis god, da Skjernøymarsjen i høst gav en del overskudd i kassa. Men det vil nok trenges i forbindelse med utstyr som må kjøpes inn når skolestuene er ferdige.

Ut av styret gikk Kjellaug Jacobsen og Henning Jenssen, og styret ser nå slik ut: Esther Vågsvoll, form. Olav Aalvik, kass. Karin Larsen (ny), Agnethe Kjellin (ny) og Hakon Karlsen.

Også i år kom det tidlig lam på Røsnes. Den første kom den 10/1. Vi skrev i fjor om en sau som fikk lam 1. jan. (som den mistet) og siden fikk lam igjen i slutten av juni. Samme sau'en fikk 2 lam i år den 17. jan. Litt av en sau.

Det må være en masse ville dyr her på Øya nå, da det er så mye spor i snøen av rev, hare og rådyr, især i Sundsdalen, midt inne på Øya. En morgen med nysnø var det spor over brua i Skjernøysund, og en kar her utenfra skjøt en rev ved Skjernøybrua en kveld før jul.

Vi hadde i år en av de fineste julehelger på mange år. Især julaften og 1. juledag; havblikk, 3-4 varmegrader og fint sølskinn med ca. 10 cm. nysnø. Ja det var just som på julekortene, bare hesten og bjelleklangens manglet, da en masse folk gikk og kjørte til gudstjeneste på kapellet julaften.

Folketallet på Øya holder seg nokså jevnt, med en svak stigning. Vi var pr. 1/1 288 sjeler på Øya og det er 4 mer enn for ett år siden. Av disse bor nå ca. 115 på Vesterøya - Skjernøysund, Dyrstad og Valvik. Det er faktisk der den største økningen har vært de siste årene. Men Nedre Farestad er fortsatt den største enkeltgård med hele 95 personer. Av disse bor 20 stk. i hva vi kan kalle Kirkebygda.

Vi vil gratulere Torgeir Berge som fylte 60 i febr. Han har nå sluttet av et langt sjømannsliv og nyter sitt otium sammen med fru Målfrid i deres hjem 'Leirkjær' på Ytre Farestad.

Årsmøtet i Skjernøy Vel ble holdt 8. mars. Frammøtet var godt. Det er en representant fra hver av de 7 gårdene i styret. I år var Y. Farestad med Herberth Gundersen, Skjernøysund med Evert Knutsen og Dyrstad med Betty Hagen på valg. Betty hadde ikke nektet og ble gjenvalgt for 2 år. For Y. Farestad ble Torgeir Berge valgt og for Skjernøysund Tove Johansen (kona til en fra redningssekøyta). De øvrige i styret er: Bodil Aalvik, Valvik, Tønnes Berge, Berge, Harald Liseth, N. Farestad (som arb. på redn. sekøyta) og Normann Vågsvoll, Rosnes. Normann hadde nektet gjenvalg som formann og i hans sted ble Torgeir Berge valgt. En takk til Normann for den innsatsen han hadde gjort som formann. Det var mye snakk om veien til Vesterøya. Byingeniøren kunne ikke gå med på utbedring nå, men saka skal opp i Formannskapet. Velet fikk i oppdrag å samarbeide med Tregde Vel for å utbedre svingen i Jåbekkbrøtet, hvor det har vært flere kollisjoner i vinter. Det skal settes opp en redningsbøye ved moloen på Dyrstad. Det arbeides med å få en fender i Kapellbakken, og ellers har Velet flere andre ting de arbeider med.

Skjernøy Handelslag hadde årsmøte 10. mars. Meget godt frammøte. Møtet ble ledet av formannen Ivar Syrdahl, som leste årsberetning og regnskap. Omsetningen lå på ca. 533.000. Det er en økning på vel 30.000, men prisstigningen tatt i betraktning er det helst i minste laget for å sikre en forsvarlig økonomi. Vi vil henstille til alle om å støtte opp om nærbutikken så den fortsatt kan ha eksistensgrunnlag. Det ville være et stort tap å miste den. Den nye bestyreren var villig til å bringe varer f.eks. en gang i uken til Vesterøya, hvis det viste seg å være interesse for det. --- Ut av styret gikk Kjellaug Jacobsen og i hennes sted kom Kari Pedersen inn. Ivar Syrdahl bad seg fritatt, men lot seg overtale til å stille på nytt og ble gjenvalgt.

De øvrige i styret er: Betsy Wathne og Håkon Karlsen. Bestyreren, Frits Herstad, som har vært meget syk, så seg ikke i stand til å fortsette på Krambua og sa derfor opp, med virkning fra 1/1. Han har vært bestyrer der i 27 år og som takk fra Handelslaget for dette fikk han overlevert en vakker tinnballe med innskrripsjon. Som ny framtidig bestyrer er ansatt Ben Arild Bentsen (sønne-sønn til Bent Oftenes, Rosnes). Han og hans kone har foreløpig fått seg hus på Skogsøy. Vi ønsker ham velkommen på Handelslaget og håper han vil trives der.

Vi vil på det hjerteligste gratulere Asa Skeie som forlovet seg i jula med Helge Bornøy, Harstad.

Det er kommet 4 nye telefoner på øya, som ennå ikke er kommet med i katalogen, nemlig: Leiv Aalvik 68569, Gudrun Abrahamsen, Dyrstad 68564, Mauritz Jørgensen, Skjernøysund 68504 og Johan Selvik, Berge 68596. Det er nå ca. 40 telefoner på øya.

Sonja og Ivar Kristiansen (Ivar er sønne-sønn til Paulus Kristiansen) har i vinter flyttet inn i deres nye hus i Valvik. Det var bare så vidt de greide å komme inn før det begynte å snø for alvor. Ivar reiste til Alta like etter for å arb. på Westermoen Hydrofoil inntil påske, og Sonja fant det lurest å dra til Oslo med sine to små. Vi ønsker dem velkommen til øya og håper de vil trives godt her ute.

Eilen Herstad, som i mange år har pyntet kapellet til 17. mai er av Skjernøy Vel overrakt en messingurne for glimrende arbeide. Det er festlig å komme til kapellet en 17. mai når det er så nydelig og flott pyntet.

Det har vært mildvær siden 1. mars og det minker godt på snøen. Vi sier hermed takk for oss og ønsker vel møtt neste gang.

oooooooo